

nes uheldige Stilling, og jeg forstaar, at det ærede Medlem ligesom det ærede 7de Medlem for 5te Kreds (Holdgaard) ønskede, at der skulde gøres noget for, at de Udstykningsforeninger, der var kommet i visse Vanskeligheder, kunde blive hjulpet. Jeg vil nu gerne sige her, at man ikke maa overdrive disse Vanskeligheder. Der er ganske vist enkelte Udstykningsforeninger, men heldigvis ogsaa kun enkelte, som er ude i virkelig alvorlige Vanskeligheder. Disse Udstykningsforeninger har imidlertid haft fuldkommen Dispositionsfrihed; der er ingen, som har lagt dem Hindringer i Vejen, og naar man kan disponere frit, maa man efter min Mening ogsaa tage det Ansvar, der følger med at disponere frit. Naar det ærede Medlem brugte det Udtryk, at de havde disponeret i god Tro, saa maa de tro, hvad de vil; jeg kan ikke ganske deres Hjerte og Nyrer — hvis man ellers kan sige, at en Forening har Hjerte og Nyrer; deres Tro maa være saa god, den være vil, og den maa de danne sig med de Midler, der staar til Raadighed, men her er der vedtaget en Lov, som de har Lejlighed til at se, og saa maa de bedømme Forholdene, som de bedst kan.

Jeg tror nu i Virkeligheden ikke, at Aarsagen til Ulykken ligger paa det Omraade. Jeg har ført Forhandlinger — ogsaa i de allersidste Dage — med en af de Udstykningsforeninger, der er nød-stedt, og jeg har faaet det Indtryk, at det ikke er der, den største Ulykke ligger. Nej, Ulykken ligger i den Maade, hvorpaa der er handlet, maaske ogsaa i den Bistand, de har haft ved disse Handlers Udførelse. Jeg vil gerne sige til det ærede 2det Medlem for 5te Kreds ligesom til det ærede 7de Medlem for 5te Kreds, at hvis man havde været lidt mindre ivrig efter at faa partipolitiske Meningsfæller ind i Ledelsen af Udstykningsforeningerne og havde gjort sig lidt mere Umage for at faa virkelig dygtige og praktiske Folk, der havde Forstand paa at vurdere Ejendomme og Priserne i det givne Øjeblik, er det muligt, at det vilde have set lidt bedre ud. I hvert Fald kan det ikke være god Moral, at Udstykningsforeningerne, der disponerer fuldstændig frit, skal have Lov til, naar det gaar galt, at gaa til Staten og sige, at det er Statens Skyld. Jeg tror heller ikke, at de Herrer, der hævder denne Opfattelse, i Virkeligheden støtter det sunde Udstykningsarbejde eller de

Udstykningsforeninger, der arbejder godt og solidt — til Trods for, at de er ude for nedadgaende Priser, der altid medfører Vanskeligheder —, ved at hævde den Opfattelse, at det er Statens Skyld.

Det ærede 2det Medlem for 5te Kreds udtalte, at Foreningerne arbejder fuldstændig i det uvisse. Ja, de arbejder i det uvisse, for saa vidt som Bevillingen ikke strækker til. Tidligere har Bevillingerne strakt til, og jeg beklager, at de 12 Mill. Kr., som er det højeste Beløb, der nogen Sinde har været bevilget, ikke strækker til; men det er et Vidnesbyrd om, at Trangen til at udnytte denne Lov er saa stor, som den er. Det er ogsaa muligt, at naar den har været anvendt i nogle Aar, vil der blive bedre Overensstemmelse mellem Bevilling og Forbrug, og saa vil den nævnte Usikkerhed være forsvundet. Det glæder mig imidlertid, at det anerkendes, at den foreslaaede Ændring, hvorefter de 25 pCt., der skal fordeles til Amterne, forandres til 50 pCt., i nogen Maade vil bidrage til at sikre Udstykningen.

Det ærede 2det Medlem for 5te Kreds var endvidere inde paa at omtale de Husmænds Stilling, der har oprettet Husmandsbrug sidste Sommer. De har haft den lange Vinter, som vi andre ganske vist ogsaa har haft, men som har været særlig følelig for dem, fordi de faar smaa Indtægter det første Aar, og det ærede Medlem mente, at en lille hjælpende Haand her kunde gøre Underværker. Det tør jeg ikke benægte. Jeg tvivler heller ikke om, at de Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte, kom fra hans varme Hjerte og fra hans Ønske om at gøre vel mod disse Nybegyndere, der kan have Vanskeligheder at gennemgaa. Men jeg vil dog sige til det ærede Medlem, at for mig staar det afgjort saaledes — og det ønsker jeg at udtale saa klart og tydeligt, som jeg for-maar —, at den Omstændighed, at Staten har støttet enkelte Borgere indenfor Samfundet ved at give dem større Laan, end de ellers kunde opnaa, og ved at give dem Tilskud, for at de kunde oprette egne Hjem, ikke kan forpligte Staten til at yde netop de samme Borgere yderligere Hjælp. Naar Forholdet er det, at der er 120 000 Husmandsbrug i Landet, som er oprettet uden nogen som helst Statshjælp, og som ikke kender andet til Statskassen, end at de maa svare Skat til den, hvad vilde disse 120 000 Husmænd saa sige, hvis Staten, efter at den har udlaant $\frac{9}{10}$ af, hvad et Husmandsbrug koster, og givet 6 600 Kr. i Tilskud, fordi Bygningerne vilde falde